La reunió del Ritz

«El futur està en les nostres mans»

treball

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 392 Barcelona, 18 de juny del 1.974 PREU: 8 ptes.

EDITORIAL

Amb les paraules "el futur està en les nostres mans" acabava la seva intervenció en Ramon Trias Fargas a la reunió ja famosa de l'hotel Ritz de Barcelona el 29 de maig passat. Amb tals paraules expressava el sentiment d'aquells tretze homes que, per invitació de la revista CAMBIO 16, havien estat parlant durant més de dues hores sobre el futur polític d'Espanya i havien coincidit en la necessitat de canvis democràtics inajornables

La trobada del Ritz pot qualificar-se d'històrica. Sense por a massa triomfalismes. Per les nombroses circumstàncies que hi concorren; per la personalitat dels assistents; per l'extraordinària convergència d'opinions amb què van expressar-se; i pel fet de produir-se en un dels moments polítics més tensos i de més gran expectativa, sens dubte, des de l'acabament de la guerra civil.

Els "tretze homes per a un canvi" que van manifestar les seves opinions polítiques al Ritz abracen, efectivament, una gamma política i social a la qual es pot atribuir avui a Catalunya un pes decisiu. Les pinzellades biogràfiques amb què la revista presenta els protagonistes de la taula rodona són en aquest sentit prou reveladores. El ventall polític anava de les posicions conservadores vinculades a interessos oligàrquics del Marqués de la Vega Inclán fins a en Josep Solé Barberà, un dels fundadors, l'any 1936, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, passant per una gradació política en la qual poden veure's representats la majoria dels sectors de la societat catalana: la Lliga Regionalista, el centre liberal, l'Omnium Cultural, l'europeisme de marca empresarial, els monàrquics de Don Juan, el republicanisme de l'Esquerra, la democràcia cristiana, el moviment socialista, el nostre Partit i l'església catalana.

Una gamma política complementada per la variada posició social dels assistents. CAMBIO 16 parlava de 15.000 milions asseguts entorn de la taula del Ritz, assenyalant amb aquesta dada la vinculació a sectors decisius del capitalisme català que caracteritzava a alguns dels assistents. Al costat dels quals van seure d'altres homes que per la seva posició social, pel seu compromís polític o per l'exercici de la seva professió - dos d'ells exerceixen com a advocats laboralistes - apareixen pròxims als interessos de les capes populars.

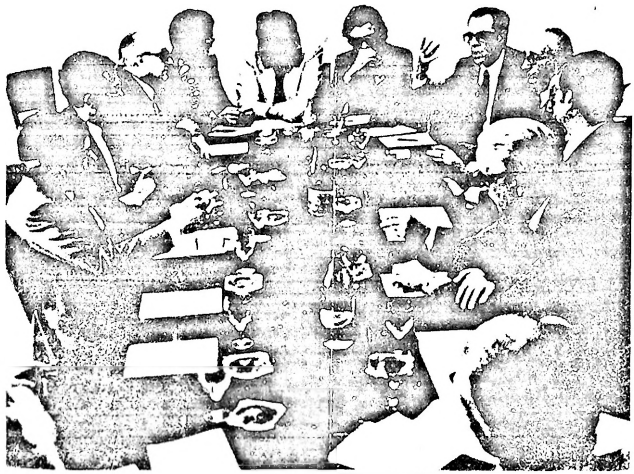

LA TAULA RODONA DEL RITZ

Quins sectors d'opinió de Catalunya no se senten avui identificats, directament o indirectament, pels tretze homes asseguts a la taula del Ritz? Molt menys representativa era la delegació de l'esquerra catalana que l'agost de 1930 va

(passa a la pàg. 2)

El Baix Llobregat dempeus

VEGEU PÀGINA QUATRE

Editorial

(Continuació)

acudir a Sant Sebastià per firmar, junta ment amb els grups republicans de la resta de l'Estat espanyol, el pacte que havia de posar fi a la Monarquia i la Dictadura. Es veritat que la reunió del Ritz no suposa encara cap pacte formal entre les forces polítiques i socials que hi van acudir, però no hi pot haver cap dubte del caire prefigurador que té, si més no a nivell de Catalunya. Sobre tot si es té present que la convergència en les opinions fou la nota més destacada de tota la reunió, i que molts d'aquells 13 homes es troben ja units entorn de l'alternativa política que propugna la Coordinadora de Forces Polítiques i l'Assemblea de Catalunya.

Aquesta convergència ja tan àmplia en la necessitat del canvi polític, en la necessitat de promulgació de l'amnistia que clogui la guerra civil, del restabliment de les llibertats polítiques i sindicals i de l'elecció a Corts Constituents per sufragi universal, on què el poble decideixi el seu destí, obre la perspectiva a la formació d'un Govern Democràtic Provisional de Catalunya. I s'inscriu en la marxa cap a un GOVERN PROVISIONAL DE RECONCILIACIÓ NACIONAL per tot Espanya, que ha proposat el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya en el seu darrer Ple.

La reunió del Ritz es produeix en un moment d'alta tensió política, en una conjuntura caracteritzada per la popularització de la necessitat d'una alternativa democràtica - cada dia la premsa en parla -, davant de la qual s'agiten desesperadament els últims reductes ultres, tant civils com militars, impotents per deturar un procés que s'obre camí en tots els sectors de la societat. "Estem demostrant aquí, va dir un dels participants a la reunió, que la tesi que es vol que prevalgui, després de mi - de Franco - el diluvi, no és certa". Efectivament, l'acte del Ritz ha posat de manifest que no existeix avui aquest buit amb què els sectors més reaccionaris del país intenten paralitzar encara les forces susceptibles de ser guanyades a la idea d'un canvi.

Aquest és el significat principal que assoleix, al nostre entendre, el fet que per primera vegada l'oposició catalana hagi trencat amb decisió el marc de la clandestinitat i hagi aparegut unida i envoltada per forces socials i polítiques poc disposades fins ara al compromís polític, tot presentant-se davant de l'opinió pública com una alternativa concreta, plàstica. I això enfront d'un règim que s'enreda en contradiccions cada cop més agudes, amenaçat pels quatre cantons, fins i tot per forces del propi sistema. Contradiccions que darrerament adopten un aspecte grotesc i significatiu en les interpretacions variades i antagòniques de què és objecte l'anomenat "esperit del 12 de febrer". Com diu molt bé CAMBIO 16, "l'esperit del 12 de febrer ha esclatat a Barcelona en una lluminosa bomba política". Nosaltres afegiríem que ha quedat esmicolat i desfet, pocs dies abans de la visita de l'Arias Navarro, per unes manifestacions que ja no encaixen en el joc de l'obertura i reivindiquen un canvi polític, una ruptura.

És encara aviat per valorar l'impacte i l'abast que pot tenir l'acte del Ritz per a Catalunya i per a tot Espanya, on milers de persones hauran pres consciència del que avui és possible de fer, en uns moments en què les forces d'oposició compten amb una elaboració política avançada de l'alternativa, amb una coordinació eficaç i amb la iniciativa que reclama la situació política.

Les reaccions a la premsa han estat extraordinàriament favorables i estimulants. Ni la premsa feixista ha replicat tal com ho hauria fet en èpoques no gaire remotes. Alguns dels participants han declarat, després d'aparèixer la revista, que han rebut signes positius de suport dels sectors socials als quals es troben vinculats (pensem que molts presideixen entitats diverses o figuren en nombroses juntes de societats).

La iniciativa del Ritz, el contingut de les 13 declaracions, han de popularitzar-se per tot arreu. Tot utilitzant-la com a plataforma legal d'extensió de l'alternativa democràtica, convé promoure iniciatives semblants, a tots els nivells, en aquesta mateixa línia d'aprofitament a fons de totes les possibilitats legals al nostre abast.

Ha arribat el moment que l'oposició es manifesti públicament, tot fent explícits els seus fins i materialitzant-los en uns homes que apareguin davant de l'opinió pública com expressió concreta i garantia d'un futur democràtic. Aquest és un camí indispensable per preparar políticament l'eficàcia de l'acció de masses en què es troben compromeses les organitzacions populars, el partit i les restants forces democràtiques. Preparar aquesta àmplia mobilització és el camí que condueix a la materialització de l'"esperit del Ritz" en un pacte que ofereixi una alternativa al règim i malbaratti les il.lusions evolucionistes.

Promoure molts altres actes del Ritz és la manera de crear en les masses i en la pròpia avantguarda una confiança en el futur que ajudarà considerablement a la realització de la VAGA GENERAL POLÍTICA necessària per enderrocar el franquisme.

CAL UN CANVI, NO UNA OBERTURA

TRETZE HOMES PER A UN CANVI, què van des de la dreta catalana fins al PSUC. Homes que van estar a tots dos bàndols de les trinxeres de la guerra civil i que són avui, tots, figures caracteritzades en els seus respectius sectors socials i polítics. Des de la varietat d'interessos de classe que representen aquests homes, des de la pluralitat de les seves concepcions polítiques i filosòfiques, s'han identificat per un denominador comú: la seva plena coincidència en la idea que "ESPANYA NECESSITA UN CANVI, NO UNA OBERTURA SINO UN CANVI". "UN CANVI MOLT SENZILL QUE CONSISTEIX, ESSENCIALMENT, A DONAR LA SOBIRANIA AL POBLE. QUE L'AUTORITAT DEL GOVERN SURTI DEL MATEIX POBLE" (Andreu i Abelló).

La revolució política portuguesa, els seus ensenyaments, van estar presents en els plantejaments dels 13: "El temps passa i no es recupera. No estem en condicions de perdre més temps. Ha arribat el moment de posar-nos, en tots els ordres, a un nivell que concordi amb el món occidental", havia de dir el Marquès de la Vega Inclán. "Sense partits polítics l'obertura no té cap sentit", va indicar en Salvador Millet i Bel. "L'única tècnica política que hom coneix per organitzar la llibertat consisteix en la pràctica de les formes democràtiques parlamentàries", va afirmar en Trias Fargas. "Funcionament democràtic a nivell intern i federal a nivell de tot l'Estat espanyol", va reclamar l'Antoni de Moragas. "Cal conquerir el dret d'agrupació política, convertir-nos en ciutadans", va dir en Jiménez de Parga. "Parlar menys del passat i preocupar-nos del futur, per tal que puguem arribar entre tots, dretes i esquerres, capitalistes i socialistes, a crear un clima que permeti posar dempeus l'Espanya de demà, sense violència", va recomenar l'Andreu i Abelló. "El reconeixement de la personalitat de Catalunya... una total llibertat d'expressió, reunió i associació en el sentit de partits i sindicats (o de sindicat, si així ho prefereixen els treballadors)", va exigir l'Anton Cañellas. Tot condemnant justament l'oberturisme de l'Arias, Joan Raventós va dir: "Penso que l'anomenat 'esperit del 12 de febrer' és l'expressió d'un corrent de pensament que aspira a superar aquesta situació de crisi mitjançant una política que compagini una certa obertura amb el

(acaba a la pàgina 3)

Sant Andreu:

APROPIACIÓ COL.LECTIVA D'UN SOLAR

El diumenge 9 de juny es produïa a la barriada barcelonina de St. Andreu un acte insòlit: convocades per les Associacions de veïns de St. Andreu i la Sagrera, 1.500 persones ocupaven els antics terrenys de la Pegaso per posar la primera pedra de l'escola que ha d'erigir-se en aquell solar.

Com deia Tele/expres, amb un acte d'aquestes característiques els moviments socials urbans de Barcelona passen d'una situació de defensiva a una situació d'ofensiva. Efectivament, no es tracta en aquest cas de defensar-se d'una amenaça de l'Ajuntament o d'una gran empresa, sinó de reivindicar activament i espectacularment un dret que no és satisfet. El mateix pot dir-se del concurs de dibuix i pintura celebrat el mateix dia al barri de la Prosperitat, que tenia com a tema "el que ens agradaria que fessin en aquest solar" i al qual van participar uns 300 xicots.

L'acte de St. Andreu va ser un autèntic festival popular, amb guitarristes i cançons, exposició de dibuixos i gran xocolatada per als infants. Les associacions argumenten que l'Ajuntament "no té previstos els crèdits necessaris per començar la construcció de l'escola enguany". L'escola està prevista en el Pla d'Emplaçaments Escolars de 1975. "Sense la pressió dels veïns - segueixen dient- la màquina administrativa (...) no farà res per accelerar l'inici de les obres". Les Associacions, per reforçar la reclamació, recollien sol.licitudes de places per la futura escola. En van recollir quatre-centes!

Van parlar membres de les juntes de les dues Associacions, que van dirigir clarament la reunió malgrat els intents dels regidors Calvo i Guasch, que van intentar "recuperar" l'acte. Les Associacions de Veïns es van afirmar com a autèntica representació dels ciutadans enfront de l'Ajuntament. Es va fer una vibrant defensa de la democràcia i dels drets dels veïns a unes condicions dignes. Es va lamentar l'absència de Carles Castellanos, encara empresonat sota l'acusació de catalanista, tot destacant-ne l'esperit cívic.

L'Ajuntament va fer enderrocar la nit abans les tàpies del solar, en un intent de "recuperació" de l'acte i probablement per no crear situacions més tenses. En certa manera és sorprenent aquesta actitud, perquè l'acte és d'una il.legalitat flagrant: és la irrupció en la sacrosanta propietat privada. Però s'explica per la força i la raó amb la qual els veïns van saber imposar la legitimitat del que reclamaven. I encara van anunciar una propera exposició sobre el Pla Comarcal i la celebració d'una verbena en el mateix solar. Una autèntica apropiació col.lectiva, una restitució a la comunitat d'un bé col.lectiu que els capitalistes de Pegaso mantenen segrestat amb fins especulatius!

Aquest exemple tan imaginatiu de lluita és doblement alliçonador: primer, com a prova que cal passar a l'ofensiva en tots els terrenys; i segon, com a il.lustració de la possibilitat de crear constantment i a tot arreu noves zones de llibertat, d'imposar la legalitat del poble, la legalitat democràtica, sobre la base de la legitimitat conscientment assumida per les masses. Avui la consigna "aprofitament de les possibilitats legals" ens queda estreta: del que es tracta és no sols d'aprofitar les possibilitats existents, sinó de crear-ne constantment de noves.

Els presidents de les Associacions de Veïns de Sant Andreu i de La Sagrera col.loquen la primera pedra de la futura escola.

CAL UN CANVI, NO UNA OBERTURA

(conclusió)

manteniment de formes tradicionals d'autoritat i rigor".

Agustí de Semir va resumir el seu pensament dient: "ES URGENT LA PROMULGACIÓ DE L'AMNISTIA, l'afirmació de les llibertats fonamentals, fent-les extensives a totes les llibertats pròpies de la lluita social, ja que vivim en un sistema capitalista: dret de vaga, de sindicació, de constitució de caixes de resistència, etc.". Santiago Nadal, alhora que manifestava el desig d'"un canvi en el sentit liberal... que permeti a la gent pensar i decidir lliurement i intervenir en el govern", va denunciar les resistències molt fortes al si mateix del govern per marxar per aquest camí. Lluis Carulla i Martí Mas van exigir "la normalització pel que fa a la llengua i a la cultura catalanes, que ha d'anar des de l'escola fins a la Universitat, passant per totes les manifestacions de la vida del país". En Josep Solé Barberà va definir el contingut de la reunió del Ritz dient: "Al meu entendre, i aquesta oportuna trobada ho ha demostrat amb escreix, AVUI ES POSSIBLE UN PACTE A ESPANYA, SENSE FRONTERES, ENTRE TOTS AQUELLS QUE ACCEPTEN UNS PRESSUPÒSITS DEMOCRÀTICS MÍNIMS PER AL FUTUR DEMOCRÀTIC DEL PAÍS". Es tracta, afegí, "d'iniciar al país una etapa nova, sense traumes, sense violències, en què, dotades les institucions de l'element decisiu de tota democràcia, el SUFRAGI UNIVERSAL, el poble podrà decidir lliurement el tipus d'organització política a la qual aspira". I referint-se al tema fonamental de l'exèrcit, va opinar que "les forces armades no es mostren alienes a les ordes a la convivència nacional i a l'exercici de la seva alta missió al servei del país".

Moviment obrer

LA LLUITA OBRERA EN ASCENS

Al número anterior de TREBALL assenyalàvem ja com es produïa un important ascens en la combativitat i nivell de lluita dels treballadors aquestes setmanes, en les quals, altre cop, han aparegut importants experiències del combat de masses. Tot això és reflex de la intensitat del moment polític i de la capacitat i maduresa de la classe obrera, de tot el poble.

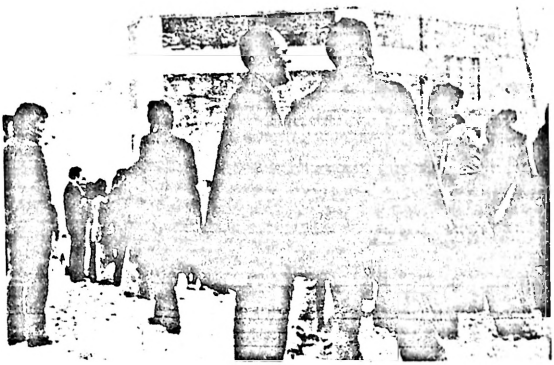

El Baix Llobregat de nou capdavanter

Aturs a unes 50 empreses, milers de treballadors en acció, manifestacions als carrers, piquets d'explicació, grups de vaguistes en roba de treball pel carrer, assemblees a les empreses i als locals de la CNS, delegacions d'obrers en vaga, àmplia solidaritat política i econòmica... Tot això ha tingut com a eixos fonamentals la vaga dels 800 treballadors d'ELSA i la mobilització pel CONVENI COMARCAL DEL METALL.

A la lluita d'ELSA hi ha jugat un paper important el llarg procés anterior a l'esclat de l'actual acció: aturs, assemblees, demanda guanyada a la Delegació del Treball sobre el treball en diumenge. Tot al llarg de la vaga hom ha sabut lligar les ASSEMBLEES a l'empresa (a dins i a la porta), a la CNS, els piquets i grups d'obrers amb granota que recorrien els carrers de Cornellà i explicaven l'abast de la seva lluita a la porta d'altres empreses, als mercats, etc.

Aquesta ha estat la base de l'àmplia solidaritat aconseguida. Solidaritat de lluita amb els ATURS a les 50 empreses, assemblees i altres accions a moltes més. Solidaritat econòmica amb el milió de pessetes recollit. Solidaritat en queviures donats per comerciante i veïns en general. Solidaritat a través de l'explicació pública de la seva lluita a les fàbriques, escoles, esglésies, centres socials i culturals. Solidaritat política amb la constitució d'organismes unitaris de clara projecció democràtica.

De tota aquesta trama solidària val la pena destacar-ne la decisió dels treballadors de la SIEMENS (després d'haver recollit 120.000 pessetes els primers dies) de donar el valor de totes les hores extra treballades. També és molt important la forma pública de recollir i distribuir l'ajut econòmic als vaguistes des dels locals mateixos de la CNS mitjançant una COMISSIÓ PERMANENT del jurat d'empresa i d'altres representants dels vaguistes. També mereix ésser assenyalada la prometença de l'ajuntament de Cornellà de pagar els lloguers dels vaguistes.

Aquest important desenvolupament solidari, el ressò de la lluita d'ELSA a tota la comarca, s'explica evidentment pel favorable moment polític; però també per l'intel.ligent lligam que els dirigents del Baix Llobregat han sabut trobar entre aquesta campanya solidària i tots els problemes reivindicatius pendents. EL CONVENI COMARCAL DEL METALL n'esdevé el principal.Conveni en el qual la patronal manté una posició tancada al diàleg i a la negociació.

Aquest conveni ha estat ja objecte de nombroses assemblees de càrrecs sindicals a Cornellà i a força localitats de la comarca. S'ha aconseguit imposar l'edició de la plataforma al sindicat i fer-ne una difusió massiva. No és pas casual que la major part de les 50 empreses mobilitzades siguin del metall.

Aquesta situació de lluita ha provocat endemés l'enfrontament entre posicions divergents dels empresaris mateixos. En una reunió es va produir la topada pública entre SOLER ALMIRALL (partidària de les mesures repressives, feixistes) i SIEMENS (la qual,certament, defensava els interessos capitalistes, però raonava que el fet de satisfer les reivindicacions obreres quan la lluita apreta, situa l'empresa en millors condicions de treball, de productivitat i de competició, en l'actual moment polític i econòmic del país).

Un altre element important és el ràpid desgast dels verticalistes. Una bona resposta als qui encara tenen por dels "perills" que comportarien les posicions d'aquells verticalistes que es mostren dispostos a fer concessions a la pressió dels treballadors. En Carrasco ha estat un més de la ja llarga llista de delegats comarcals de la CNS que han saltat. L'han enviat de delegat local a Terrassa Després d'haver intentat aparèixer com a contemporitzador, d'haver acceptat assemblees a la CNS, després d'alguns plantejaments demagògics, va tractar (d'acord amb en Socias Humbert) de tallar les reunions del metall, de prohibir al president de la UTT del metall (i jurat de SIEMENS) d'actuar com a portaveu dels metal.lúrgics de la comarca... I el resultat ha estat la continuació de les assemblees i que han enviat el Carrasco a provar fortuna a un altre lloc i l'han substituït per un altre verticalista que es presenta com a "més liberal".

En el marc d'aquestes accions, en el seu avanç, s'ha plantejat al moviment obrer un problema important. El nivell

La lluita obrera...

de lluita assolit ja a la comarca, la sensibilització general al voltant de l'acció obrera, la importància de les reivindicacions solidàries i econòmiques plantejades, la situació general política i de lluita obrera, varen fer que es remenés la idea de VAGA GENERAL a la comarca. Però perquè una vaga general esdevingui realitat és fonamental qui, com i des d'on cal decidir-la. Encara varen sorgir idees, intents, que una avantguarda podria "convocar-la" des de fora de les masses a través dels mecanismes de les estructures del moviment obrer (reunions clandestines de l'avantguarda, fulls volants), en comptes de suscitar (precisament per la tasca d'aquesta avantguarda) un procés de discussió de masses a les empreses i al carrer, al sindicat, i assolir que siguin les mateixes masses que decideixin.

METALL: El Conveni Provincial de Barcelona

Esdevé la més important experiència de coordinació entorn d'un conveni provincial. Barcelona (amb les seves dificultats i possibilitats) és, lògicament, la seva base essencial. El procés de mobilització engegat reflecteix per això les limitacions que encara existeixen a Barcelona per una utilització a fons de les possibilitats legals, particularment dels locals sindicals i del treball amb els càrrecs sindicals honrats (se'n troben a centenars, per cert!), tot i que s'han fet sensibles avanços en aquest terreny (tèxtil, fusta, transports, LETONA, nombroses empreses metal.lúrgiques com AFA, RENAULT, MOTOR IBERICA...) A partir de la plataforma dels onze punts aprovada en una assemblea de 250 càrrecs sindicals a la CNS hi ha hagut ja un important procés de difusió, explicació, recollida de signatures i lliurament d'aquestes a la CNS per mitjà de delegacions...

La presència d'aquestes delegacions els dies en què es va formar la COMISSIÓ DELIBERADORA o a les seves primeres reunions ha significat la coordinació progressiva d'una avantguarda cada cop més nombrosa (fins a uns 900 treballadors). Aquest procés ha tingut un gran ressò a la premsa, la qual cosa ha contribuït també al seu desenvolupament. Ha forçat el mateix Alcaina (prototipus del pistoler verticalista, prou oportunista, però, per sentir d'on bufa el vent) a discutir amb els delegats obrers reconeixent-los així oficialment llur representativitat. I això quinze dies després d'haver atacat furiosament, en una reunió del Consell Provincial de Treballadors, en Tijeras (el verticalista de la construcció) per haver-se entrevistat amb representants del moviment obrer.

El desenvolupament mateix de la mobilització entorn d'aquest conveni i la por a les seves conseqüències, han menat a actitudes lògicament contradictòries i confuses dels verticalistes i del govern, de la comissió deliberadora (que està negociant d'amagat, fora dels locals de la CNS, per por als treballadors), de la policia (que uns dies hi és i altres no, en actitud, en general, passiva davant dels treballadors).

Però també entre l'avantguarda existeixen vacil.lacions. Incomprensió de la força real de la mobilització obrera. Por davant de les possibles "iniciatives integradores" dels verticalistes. Això ha menat a no utilitzar prou la base d'explicació legal i pública que tot el procés seguit fins ara dóna. L'exemple de diverses assemblees a fàbriques de Sabadell per tal de discutir i després signar la plataforma, per preparar accions en la seva defensa, cal estendre'l a tot arreu. L'elecció, en una assemblea a Badalona, d'un representant dels treballadors per controlar de prop la tasca de la comissió deliberadora i informar, és una altra experiència important.

Cal continuar i ampliar la pressió sobre l'Alcaina i els verticalistes per tal que discuteixin amb els autèntics representants obrers i es comprometin a avançar en la línia que en alguns moments s'han vist obligats a acceptar. Tot plegat amb la idea d'ampliar molt més la base legal del procés d'organització i d'acords de lluita dels treballadors en defensa de les reivindicacions obreres.

CONTRA ELS ACOMIADAMENTS

Vet ací un altre front de lluita important en desenvolupament. La lluita contra l'article 103, que permet l'ACOMIADAMENT lliure mitjançant una indemnització, ha trobat un ampli ressò a les fàbriques, a la premsa. Entorn de les iniciatives dels acomiadats de la SEAT i altres empreses s'ha anat configurant una àmplia mobilització que està ja imposant victòries concretes (la darrera és la de COSTA I FONT) com també l'ampli pronunciament de l'opinió pública.

L'exigència d'AMNISTIA SINDICAL que formulaven en MARÍN i en MORALES en una lletra a l'Arias Navarro, ha trobat un suport massiu dels treballadors a la SEAT, ha fet que el Capità General hagi respost a una nova lletra i els ofereixi una entrevista...

Situació general de lluita

Ens hem referit en aquest número només a algunes lluites, a algunes experiències. N'hi ha d'altres que mereixen destacar-les i analitzar-les com les de SOLVAY, amb la ferma i responsable actitud dels treballadors en vaga davant dels perills d'explosió que comporta la tossuderia de l'empresa de fer funcionar les instal.lacions; SOLER ALMIRALL i FÉNIX BROWN, que són a la primera línia del combat solidari al Baix Llobregat; BETTOR-DUAL; AFA, amb una important victòria de 37.500 pessetes d'augment a l'any sense cap acomiadament ni sanció, després de setmanes de lluita; LETONA, on continua la lluita contra els acomiadaments després de la victòria econòmica assolida; FUSTA (s'han trencat les negociacions); a TRANSPORTS, a SABADELL, al VALLÈS ORIENTAL, SALLENT, MANRESA, CERDANYOLA-RIPOLLET... Les lluites obreres s'estenen per tot Espanya i cal destacar la llarga vaga d'AUTHI, els ATURS de més de 30 empreses metal.lúrgiques a Euskadi, les mines de LA CAMOCHA, les de TEROL, els 600 mariners de Sanlúcar de Barrameda en vaga, els carters de Madrid, els guàrdies municipals de La Coruña i de Màlaga, els serenos de Granada...

ELS PREUS

- El BANCO DE BILBAO informa que el 1973 l'encariment de la vida no fou del 14%, sinó del 22%!
- Segons dades provisionals elaborades per l'Institut Nacional d'Estadística, l'índex del cost de la vida ha pujat el maig un 1'20%. Amb això l'índex OFICIAL dels primers cinc mesos arribaria quasi al 7%! Sempre segons les dades oficials, l'increment sobre el mateix període de l'any passat és de més d'un QUINZE PER CENT.
- Segons el mateix INE mentre que els preus a la menuda (al consumidor) augmentaren els 4 primers mesos d'enguany el 5'3 %, els preus a l'engròs ho varen fer en un 9'2 %. La qual cosa significa que la pressió cap amunt SERÀ MÉS FORTA ENCARA els propers mesos!

I davant de tot això en Barrera de Irimo encara té la barra d'afirmar que la "solució" a aquest desastre es "REDUIR EL CONSUM"! Que els treballadors mengin menys! Per tal que els grans capitalistes puguin continuar sumant milers de milions de pessetes de beneficis, és clar! I perquè la dictadura pugui sobreviure! PROU!

EL NOU VIRREI

Des de primers de mes hi ha nou governador civil a la "província" de Barcelona. En Pelayo Ros ha estat substituït per en Martin Villa.

El govern franquista ens envia un home jove i ens fan la propaganda que és un tipus dinàmic, obert, amb esperit de diàleg i "col.laboració".

Ser governador civil de Barcelona no és cap cosa fàcil. Sembla que tots els periodistes que l'han entrevistat s'hagin posat d'acord per fer-li-ho present. Ja ho sap en Martin Villa. No és cap cosa fàcil sobretot ara i d'ara endavant.

El nou governador ja ha dit algunes coses públicament. En l'acte de prendre possessió va dir: "Cal orquestrar el pluralisme d'opinions i donar noves possibilitats de participació. Cal preparar el terreny sobre el qual hom edifiqui la casa gran de la convivència espanyola." (Fins i tot queda bé, oi?) Després, en una roda de premsa, va dir més coses. Per exemple: "El 'Movimiento' ha d'eixamplar els seus marcs, modernitzar les seves estructures i, en definitiva, expansionar-se." I, temorenc d'haver-se passat de rosca va apressar-se a afegir: "Però sempre a partir del seu marc, no cal oblidar-ho." Aclariment inútil.

També va dir que no seria un governador autoritari, però sí amb autoritat. Ja veurem quina cosa serà. A part de parlar de participació i d'eixamplar coses, de moment ja s'ha trobat amb una munió de lluites dels obrers. De moment ja s'ha trobat que una delegació dels treballadors de la "Solvay" va anar a veure'l. I encara que ell va poder defugir l'entrevista, els va haver de rebre el seu secretari general i escoltar-los i fer-los cas. El govern civil va manar a l'alcalde de Martorell que rebés una comissió d'obrers de "Solvay" i l'alcalde va tenir una reunió amb ells i amb representants de l'empresa. És a dir, el nou governador civil ha hagut de donar legalitat a la representació dels obrers en vaga, en un país on la vaga es il.legal.

De moment també, en Martin Villa se n'ha hagut d'empassar una de grossa: la reunió dels 13 al Ritz. Per bé que la reunió va ésser feta dies abans de ser governador en Martin Villa, s'ha fet pública un cop ja començat el seu "regnat".

A veure com trepitges, Martin Villa.

Aragó i Catalunya sobre l'Ebre

Les forces democràtiques opinen

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ha tingut un intercanvi d'opinions amb els representants de la Comissió Aragonesa pro-Alternativa Democràtica sobre una qüestió molt important que afecta els pobles aragonès i català. Es tracta del projecte de transvasament de les aigües de l'Ebre a la conca del Pirineu oriental per tal de cobrir el dèficit d'aigua de Barcelona i els seus voltants. Després d'aquest intercanvi d'opinions la Comissió Coordinadora ha fet pública una declaració, amb data de maig, on comença per deixar clar el principi que la prioritat de servir-se de les aigües de l'Ebre correspon als pobles de la seva conca.

La declaració afirma que és a partir d'aquest principi i amb una visió objectiva del futur que es podrà escometre l'aprofitament de l'Ebre. Però no pas amb estudis i projectes precipitats, improvisats, ni amb campanyes demagògiques que tracten d'enfrontar els pobles d'Aragó i de Catalunya. Ben al contrari, la solució vindrà si s'emprèn la qüestió amb un esperit solidari per representants lliurement elegits pels pobles de les zones afectades.

"Aquesta solidaritat -diu la Comissió Coordinadora- exigeix que siguin exclosos del projecte els egoismes bastards que intenten aprofitar-lo a llur avantatge exclusiu i esperen obtenir grans beneficis de l'execució de les obres i un reforçament del seu poder d'explotació dels resultats."

La declaració denuncia el franquisme que, durant trenta-vuit anys, ha tingut oblidats els pobles de la ribera de l'Ebre i ha paralitzat projectes d'obres de regatge de terres aragoneses elaborats fa més de cinquanta anys. Fa responsable al règim de l'angoixosa situació d'accelerada depressió social, econòmica i demogràfica de bona part d'Aragó i de les comarques del baix Ebre català.

Finalment la declaració crida els catalans i els aragonesos a unir llurs esforços en la lluita per la conquesta de les llibertats democràtiques.

Campanya dels 3 milions

CLASSIFICACIÓ

de les 30 primeres organitzacions al 30 d'abril del 1974

1.	Universitats de Barcelona	247.800 Ptes.
2.	Terrassa	223.407 "
3.	Sabadell	130.703 "
4.	Comarca 30	117.282 "
5.	Santa Coloma de Gramenet	101.771 "
6.	Mataró	98.585 "
7.	Grup Bolívar	94.805 "
8.	Badalona	89.423 "
9.	Cèl.lula Democràcia	80.449 "
10.	Horta	78.669 "
11.	Tarragona	66.568 "
12.	L'Hospitalet de Llobregat	62.490 "
13.	Cornellà-Sant Joan Despí	56.180 "
14.	Comarca 20	50.719 "
15.	Sant Andreu	49.725 "
16.	Besòs	47.363 "
17.	Grup Azteca	45.100 "
18.	Casc Antic de Barcelona	44.534 "
19.	Comarca 15	36.760 "
20.	Camp de l'Arpa	34.775 "
21.	Sant Feliu- Molins de Rei	34.046 "
22.	9 Barris de Barcelona	30.495 "
23.	Vilanova i la Geltrú	22.469 "
24.	Prat de Llobregat	19.014 "
25.	Vic	17.883 "
26.	Vallès Oriental	16.825 "
27.	Sant Adrià de Besòs	16.779 "
28.	Sant Vicenç dels Horts	16.046 "
29.	La Selva-Baix Tordera	15.116 "
30.	Gràcia	14.915 "

(Fins a 57 organitzacions classificades)

La Joventut Comunista de Catalunya ha participat, fins ara, amb 72.600 ptes.

Els lliuraments del Comitè de Barcelona i col.laboradors sumen 517.863 ptes.

Els donatius directes al C.C. totalitzen 462.832 ptes.

Vida del Partit

Reforcem el Partit amb milers de nous militants

per J. Roman

Per tal d'avançar en el camí de la ruptura democràtica i en l'enderrocament de la dictadura i estar presents com a partit dirigent de masses en el període postfranquista, el que hem assolit fins ara com a força organitzada, tot i que és important, ha esdevingut insuficient. L'organització del Partit se'ns ha quedat petita per poder aconseguir els objectius que ens proposem.

Comprendre la necessitat i la urgència de fer un seriós esforç per obtenir un partit més gran numèricament i en extensió, guanyant milers de nous militants, és d'una importància cabdal. Com ha escrit recentment a TREBALL el company G. López Raimundo "els comunistes hem de reforçar i estendre les organitzacions clandestines del Partit que constitueixen el principal motor de la lluita de masses i de l'activitat de l'oposició".

Una de les direccions principals de la política de reclutament és la d'aconseguir reforçar o crear el Partit a les fàbriques i llocs de treball i, particularment, a les grans empreses, ja que el reclutament entre la classe obrera és decisiu per a un partit marxista-leninista com el nostre.

Avui existeixen condicions molt favorables per a la realització d'aquesta tasca a conseqüència de les grans lluites que està desenrotllant la classe obrera. Molts treballadors que encara no militen en cap partit o grup polític actuen com a dirigents de masses, estan immersos en una gran activitat política i revolucionària dintre de les Comissions Obreres i del Moviment Obrer.

Els comunistes a les empreses, els comitès, cèl.lules i grups del Partit a les barriades i localitats, han de tenir com a preocupació fonamental realitzar un treball permanent, conseqüent, de guanyar per al Partit els homes i dones, joves i adults, més actius i combatents de les concentracions proletàries d'arreu de Catalunya.

El Partit ha de realitzar un reclutament massiu. Centenars de demòcrates i antifranquistes obrers, pagesos, estudiants i homes i dones del front de la cultura i d'altres capes de la població, cerquen una organització política o estan en condicions d'afiliar-s'hi. Els comunistes podem oferir-los un lloc de combat contra la dictadura. Guanyar milers d'aquests combatents per a les idees del marxisme-leninisme és una tasca realitzable en aquests moments de davallada de la dictadura i de gran expansió a Espanya i a arreu del món de les idees del Socialisme.

Per tal de realitzar una política de reclutament convenient a les necessitats d'avui i en la perspectiva del període de llibertat i democràcia, és necessari arraconar velles concepcions arrelades en la mentalitat de certs companys que són partidaris d'una política de "reclutament selectiu", però que, en el fons, tenen dubtes de la possibilitat de construir un partit de masses.

Aquests companys, independentment de la seva voluntat, coincideixen amb els qui, en temps passats no gaire llunyans, es pronunciaven per un partit de "pocs i bons", concepció que si bé hem combatut encara no ha estat del tot desarrelada. Aquesta concepció persisteix en la mentalitat d'alguns companys i ho veiem quan podem comprovar les possibilitats de gran creixement que s'ofereixen a certes organitzacions del Partit i continuen, però, mesos i anys amb unes xifres de militants que mostren un acusat estancament o un creixement no satisfactori en el nombre dels seus efectius.

És cert que la repressió franquista contra el Partit és una dificultat real per tal d'aplicar una política de reclutament massiu, car això fa que certs companys adoptin posicions defensives que els aïllen de les masses.

La repressió, però, pot ser àmpliament superada si comprenem bé la reacció de masses contra la detenció dels 113 demòcrates a la parròquia de Santa Maria Mitjancera a Barcelona. I, principalment, quan en el país es produeixen esdeveniments polítics d'una importància considerable com són les recents reunions àmpliament unitàries celebrades a l'Hotel Ritz de Barcelona i a Aravaca (Madrid).

Quan copsem aquests elements que mostren tan clarament com ens trobem en un període de canvis polítics i d'avenços importants cap a la democràcia, als comunistes hem de mantenir una actitud d'ofensiva política entre les masses i molt particularment pel que fa a la política de reforçament del Partit.

Aquesta actitud ofensiva ha de portar a molts militants comunistes a fer modificar el coneixement que d'ells tenen les masses i el poble. Molts dels nostres companys són coneguts com a demòcrates i antifranquistes pel seu lliuranent i per la seva capacitat en la defensa dels interessos de la població, no únicament als moviments de masses (comissions obreres, moviment obrer, entre les forces de la cultura i a les barriades), sinó també a les organitzacions legals i de masses més diverses (cooperatives, germandats pageses i altres associacions als pobles, centres excursionistes, associacions culturals , associacions de caps de casa i altres).

Amb la prudència que cada cas requereix, perquè encara no podem dir des de les tribunes públiques que som militants comunistes, molts d'aquests companys haurien de fer-se conèixer per la massa que simpatitza amb ells, com a homes del P.S.U., defensors de la causa del Socialisme. Aquest serà un camí per al reforçament de la influència del Partit entre el poble que es traduirà en àmplies possibilitats de reclutament. La tasca de reclutament ha de venir facilitada per un correcte aprofitament de la marxa del Partit cap a la superfície perquè, justament, en la mesura que creixerà i s'enfortirà, estarà en condicions d'anar bloquejant els intents repressius de la dictadura.

Per reeixir en l'objectiu que ens proposem és indispensable que cada comitè tingui una política de reclutament permanent i una activitat planificada constant per reforçar el Partit o crear-lo. És necessari revisar periòdicament els resultats i les experiències assolits perquè siguin un estimulant i una guia en el camí de la realització del PSU com un gran partit de masses a Catalunya.

CATALÀ A L'ESCOLA

En el moment actual, favorable a la formulació pública dels innombrables problemes pendents a causa de l'accelerada descomposició del feixisme, apareix també a primer terme la qüestió de l'ensenyament del català i en català.

35 anys de furiós assimilisme no han aconseguit desarrelar una realitat tan viva com és la llengua catalana, no solsen el seu ús familiar sinó com a llengua de cultura. El govern fins i tot es veu obligat a fer concessions,com en la llei General d'Educació, que preveu "el cultivo, en su caso, de la lengua nativa". Tants anys d'assimilisme, d'expulsió del català de l'escola i dels grans mitjans de comunicació, han fet a la nostra llengua i a la nostra cultura molt de mal.Però el franquisme ha hagut de reconèixer el seu fracàs davant de la resistència tenaç dels catalans, que han fet de l'ús públic, literari i científic del català un signe d'identificació i de lluita nacional contra els opressors feixistes.

En la 1ª reunió de professors no numeraris del Magisteri de tot Espanya (primera setmana de juny), s'ha arribat a la conclusió que a totes les Escoles de Magisteri estatals de les "regions" bilingües hi hagi igualtat de condicions tant per al castellà com per a la llengua "regional", i que les dues llengües siguin obligatòries. Es un progrés important de la presa de consciència del problema, segretot si tenim present que no hi assistia cap representació de Catalunya ni del País Valencià.

Recordem quin és el plantejament fet sobre la qüestió pels ensenyants del PSU de Catalunya: "OBLIGATORIETAT DEL CATALÀ (...) Segons la composició lingüística i la voluntat dels afectats, les escoles o cursos seran de predomini català o castellà,i serà obligatori, en cada cas, l'ensenyament de l'altra llengua". Aquest programa,en suma, parteix del fet del bilingüisme i reconeix el dret de cada nen a rebre l'ensenyament en la seva llengua materna, imprescindible per a un desenvolupament intel.lectual normal.

En el marc de la campanya de l'Assemblea de Catalunya per l'ús oficial del català, la reivindicació de l'ensenyament del català i en català és un objectiu essencial que cal impulsar sota qualsevol forma.

Relacions U.R.R.S-Portugal

La Unió Soviètica ha reconegut el nou govern de Portugal. La URSS no havia mai reconegut els governs del règim feixista português, opressor del poble germà. Però ara és diferent. Ara el govern provisional representa la llibertat del poble de Portugal i la Unió Soviètica, amb aquest reconeixement, expressa l'amistat entre els pobles soviètic i português, com abans l'expressava amb el seu rebuig del sistema feixista.

La jornada històrica del 25 d'abril ha obert a Portugal les portes que estaven tancades als feixistes. Portugal ha deixat d'ésser una nació oblidada, pràcticament ignorada, com si no fós als mapes. L'enderrocament del feixisme salazarista ha retornat a Portugal,amb la llibertat, la seva personalitat, el seu prestigi nacional.

L'estat português és ara respectat, estimat i desitjat arreu. Estableix relacions amb tots els països, entra als organismes internacionals, com és ara l'OIT. Una prova de com el feixisme és avorrit arreu del món.

Celebrem les relacions Portugal-URSS de tot cor.

Ametlla de Mar

NI CENTRAL NUCLEAR NI ALCALDES CORRUPTES

Davant de la notícia que FECSA vol instal.lar una central nuclear a 2 km d'Ametlla de Mar, el President de la Confraria de Pescadors, el President de la Cooperativa, el metge i un sacerdot van editar un full informatiu denunciant el fet. En saber que un jove havia estat detingut per la Guàrdia Civil mentre repartia exemplars d'aquest full, els dos presidents van anar a fer-se'n responsables davant de la Guàrdia civil, que deixà en llibertat el jove però detingué els dos presidents i els traslladà el jutjat de Tortosa. Els pescadors, concentrats al Pòsit, van acordar que no sortirien a la mar si no era alliberat el seu president; el comandant de Marina de la zona es posà també al costat del President de la Confraria.

L'alcalde, complicat en el negoci de la Central, va fer publicar un article amb la seva versió dels fets al "Diario Español" de Tarragona, i en va fer distribuir 1.000 exemplars casa per casa. Abans de les 11 del vespre,700 d'aquests exemplars havien estat retornats i llençats dintre dels locals de l'Ajuntament, en signe de protesta. L'endemà encara en foren retornats més, i 3 regidors van manifestar el seu desacord a l'alcalde.

S'han recollit, a més, unes 1.700 firmes contra la Central.

Corresponsal

Última hora

Un viatge frustrat

Un home acorralat, obligat a caminar amb peus de plom per uns paranys hostils: heus aquí la imatge donada per l'Arias durant el seu recent viatge a la nostra capital.

Tot i que el viatge, amb un gran sèquit de ministres, s'anunciava com una gran operació "Seducció" envers Catalunya, l'Arias ha fugit com de la pesta de qualsevol contacte directe amb les forces reals del país. A la Universitat Autònoma les classes havien estat suspeses i els estudiants van brillar per la seva total absència. I el president, per pronunciar el seu discurs-clau, en comptes d'escollir un auditori ampli i obert(com hagués pogut ser la mateixa Fira de Mostres, de cara a l'empresariat català),va preferir trobar-se en família, enmig dels "consejeros" locals i provincials del Movimiento.

Els que creien que l'"esperit del 12 de febrer" era més que un simple fantasma evanescent, han d'haver quedat ben decebuts de les paraules de l'Arias. El discurs de Montjuïc va ser un exemple de buidor i equilibrisme. Un fet interessant és que, després de tantes declaracions oberturistes de diversos personatges polítics del país invocadors de l'"esperit del 12 de febrer", després de tantes reunions unitàries, l'Arias ha hagut de "desmarcar-se" de les múltiples interpretacions "capricioses i intencionades" de l'anterior discurs, massa oberturistes. Tampoc ha fet cap promesa concreta respecte a les associacions.

El mateix dia el Cap de Policia havia intimat el bisbe Jubany de suspendre l'acte contra la pena de mort a la parròquia de St. Andreu; el bisbe s'hi havia negat i la policia havia amenaçat d'entrar. La coincidència és significativa.

En suma, l'operació "Seducció" ha fracassat ostensiblement. L'Arias i els seus sàtrapes han passat sense pena ni glòria.